

Понѣкога пѣсенъта ѝ се прѣкъсваше отъ нѣкаква мисълъ:

— Шш... шш... ш... Ааа... ааа... а...
Наниии... на... ни... Ела котенце да ношувашъ,
моето дѣте да люлѣешъ, азъ ще ти... Боже, колко
ми се спи!.. Азъ ще ти платя... Еленка е щистлива
спи си... Котаракътъ, крадецътъ ималъ майка ма-
щеха, тя го биела, сждѣла... шш... шш... Аа...
аа... а...

Ли́ла сѣкашъ заспа и Мара тутакси се излегна
на пода до люлката. Положи си главата на рѣката
и за мигъ потъна въ дълбокъ сънъ, когато отед-
нажъ Ли́ла се събуди, като си потри носа съ юмру-
чето и изплашена взе да се оглежда безъ да види
нѣкого. Опита да се дигне, но падна на страната
си, тогава видѣ Мара. Момиченцето се зарадва и
бѣбрейки почна да се тегли къмъ нея. Люлката се
залюлѣ, момиченцето падна и си удари главата о
облото дърво на люлката.

Чу се остъръ писъкъ.

— Господи, Боже мой!

Като видѣ дѣтето при себе си на пода, Мара
поблѣднѣ, като платно. Тя взе Ли́ла на рѣцѣ и за-
почна да я успокоява: показваше ѝ свещъта, лю-
лѣеше я на рѣцѣ. Съ ужасъ мислѣше тя за това,
че навѣрно господарката ѝ е чула вика на дѣтето
Отъ уплаха тя забрави даже да види не се ли е
ранило дѣтето, или пъкъ плаче отъ уплаха.

Но ето отваря се вратата, и въ стаята влѣзе
господарката. Мара едва не припадна, и прѣдъ
очитѣ ѝ стана тъмно.

— Какво стана съ нея?

— Нищо.